

Heldig symbiose av kunst og pedagogikk

FAKTA TEATER FOT

DE RØDE SKOENE

Sted: Showbox, Oslo,
november 2008

Regi: Lise Hovik

Med: Line Strøm, Tone Pernille Østern,

Therese Vangstad, Tor Haugerud

Basert på/inspirert av: "De røde
skoene" av H.C. Andersen

TEKST LISA MARIE NAGEL

Vi er omtrent midtveis i forestillingen. I høyre hjørne sitter musiker Tor Haugerud omringet av sine paukusjonsinstrumenter. På det grå teppet danser tre unge kvinner med røde sko. I taket og rundt omkring er det flere par sko og støvler. Alle er røde, men ingen er like. Alt er som det pleier å være under en forestilling.

Med unntak av noen få ting. Oppå den ene trommen sitter en liten, smilende gutt på omtrent ett år. Han spiller også, til tross for at han egentlig aldri har forsøkt før. Midt blant danserne sitter en annen liten gutt sentralt plassert. Han har funnet seg en koffert, dratt den inn på scenegulvet og slått seg ned midt blant utøverne. En liten jente står inne på scenegulvet og danser og ler. Dette er ikke et skrekkeksempel på en forestilling der babyer blir tvunget til å opptre. Tvert imot en forestilling for de aller minste, og regissør og skaper av *De røde skoene*, Lise Hovik, har i forkant av forestillingen sagt til foreldrene at barna kan bevege seg fritt i rommet underveis.

Forestillingen er stringent, den er estetisk gjennomarbeidet og den er kompleks. Dramaturgisk har den en slags boblestruktur, med små avsluttede handlingssekvenser etter hverandre. Musikken er improvisert og fungerer som igangsetter for de ulike sekvensene. Eventyret om de røde skoene som tar kontrollen over den som har dem på, gir en egen dynamikk og tematisk dybde til forestillingen. Den er ikke bare en lek med elementene, men rommer motstridende krefter som gir rom for å spille ut noen dramatiske situasjoner. At det jeg omtaler som forestillingen i programmet

omtales som "interaktivt installasjonsteater" med dans, sang, musikk, lyder, figurer og lek for de aller minste", vitner om at dette er mer en en forestilling; det er totalteater som kan oppleves på mange måter og på flere nivåer, også av barna.

I et stadig voksende marked med scenekunst for de aller minste er Lise Hoviks

forestilling i særklasse. Dette er både på grunn av forholdet til publikum og på grunn av de tydelige kunstneriske valgene. Den er samtidig et godt eksempel på at det ikke er noe i veien for å jobbe pedagogisk og kunstnerisk på samme tid. Snarere tilfører nettopp denne dimensjonen det høye kunstneriske nivået til forestillingen.

